

EEN KALE KIWI

Bobs ogen twinkelen.
Zijn huid glanst.
Hij tilt zijn armpjes op.
'JAAA.
Ik word een SPION!'

'Je moet je straks
verstoppen,' zeg ik.
'In de koffiekamer,
als ze vergaderen.
En ze dan afluisteren.
Net zoals in mijn jas vanochtend.
En daarna vertel je ons alles.'

‘Ja, ja, goed,’ zegt Bob.
‘Maar belangrijker:
WAT TREK IK AAN?’

‘Ik mag niet opvallen,’
mompelt Bob.
‘Ik moet er zijn.’

Maar er toch
ook *niet* zijn.
Als een vlieg
op de muur.’

‘Nou,’ zegt Dante.
‘Je lijkt niet echt op een vlieg, Bob.
Je kunt denk ik beter als kiwi gaan.’

Bob kijkt Dante fel aan.
‘Als WAT?’

‘Als een kiwi,’ zegt Dante
nog eens.
‘Dan kun je in de fruitschaal
gaan liggen.’

Daar kun je alles goed horen.’
Bob kijkt nog kwader.

Ik schud mijn hoofd.
Dante kijkt me vragend aan.
'Wat is er nou?'
Hij lijkt toch best op een kale kiwi?'

Bob knalt uit elkaar.

Precies op dat moment
horen we een stem.
'Dante!'
Iemand rent de trap op.

'Mijn moeder,' zegt Dante.
'Vlug!'
Ik grijp Bob.
'Kan je deur op slot?' vraag ik.
Maar het is al te laat.
De deur vliegt open.

